

tud, ja seadest üllestuhnidud, et ei jäänd
lotusti semet jälle lätte tada. Nüüd olli
suur willtsus ja õhkaminne Päes: nüüd
oli Jummal sedda rahvast nende armades
kõnwaste nuhtlend. — Se keigemoistlik-
kum nende hulgas olli ommitse se küllakub-
jas, nüüd et ta pea olli selges läirud.
Temma ütles: „Vennad, mis meie siin
„haakkame kaebama ja õhkama! mis teh-
„tud on, se on tehtud: ja siin se ei ole
„mitte Jummalasü, vaid meie omma ho-
„letus se sü. Ooleksime meie õigei a al om-
„mad aiaid kohheni and, ja ooleksime meie
„sedda aega, mis meie jomissega nimis-
„sime, seks pruñ nud et meie omma põl-
„du e jätrele olleksune katsumud; siis ei
„olleks meile se äppardus mitte sattunud.
„Siiski peame meie Joseppile veel suurt
„süntust andma; sest temma aus mees on
„süremad tahjo meie poolt ätrapöörnud.
„Arvage isse, mis willtsus meile olleks
woind

„woind sattuda, kui need hobbosed ja sead
„nenda keige se öhta feik meie põllo olleksid
„lääbisotkunud ja ümbertuhninud, kui nem-
„mad põllo otsad on raiskanud! kust wõt-
„taksimi meie siis leiba talme peale? —
„Se olgo se wülmne kord et ma ennast las-
„sen ukkotida, liaste joma! — Kui mele
„moisa wannem ommitki ni armolinne ol-
„leks, ja sedda kõrtsi hepis meie külast
„ärraåwvitaks!“ —

Menda könneledes läksid nemmad siis ja
kohhendosid emmad aia auküd, ja kui se
sai tehtud; siis läks iggaüks omma töle.

Teine Pühjavärv.

Moisa wannema polest olli se käse korts,
mikule antud, et Pühjaväval enne
lounat ühhelegi innimesele ei piddand wi-
na egga õllut mündama. Agga selle kässö
pärrast tannini ükski ei holind, sest et ei
olnud